

[Hartvig Frisch.]

kunde misforstaaes, og ogsaa her er Fristen ændret fra 8 og 12 til 12 og 18 Søgnedage.

Der er saa som nyt 4de Stykke indføjet en Bestemmelse, som jeg finder vigtig. Den gaar ud paa, at ved Bestemmelse om Slutning af en Rigsdagssamling skal der tages Hensyn til de i Stk. 2 og 3) omhandlede Frister. Jeg kan her henvisse til § 20, hvor der staar, at Rigsdagssamlingens Varighed beror paa Kongens Bestemmelse. Ved den her foreslaaede Tilføjelse er der altsaa udtrykkeligt sagt, at Bestemmelsen om Slutning af en Rigsdagssamling maa træffes under Hensyntagen til disse Frister.

I Rækken af Love, der ikke kan underkastes Folkeafstemning, er optaget Statslaanslove, hvad man ogsaa vil finde i Vinstres Forslag. Vi har maattet erkende, at Statslaanslove burde optages blandt de Love, der ikke kunde underkastes Folkeafstemning. Tillige har vi ment det rigtigst at tage de i §§ 7, 8, 9 og 10 omhandlede Love med. — Der var tidligere kun nævnt § 8.

Jeg tror, jeg kan sige vedrørende hele Spørgsmaalet Folkeafstemning, at Flertallet ved den Udvidelse af Fristerne, som her har fundet Sted, har vist, at det er dets Ønske, at Retten for et Mindretal til at rejse Krav om Folkeafstemning ikke, som det er blevet nævnt, skal være en Skueret. Det er virkelig en Ret, der gives et Mindretal af en vis anselig Størrelse til at forelægge et af Rigsdagen lovligt vedtaget Lovforslag for Vælgerne.

Ændringsforslag Nr. 55 til § 66 gaar ud paa nogle mindre Ændringer vedrørende den juridiske Sekretær. Dels har man taget den Bestemmelse ud, at han skulde sortere under Præsidiet; man finder det rigtigst, at han simpelt hen kommer til at sortere under Rigsdagen. Dels har man ændret Regelen angaaende den Beretning, han skal afgive til Rigsdagen, saaledes at det siges, at han efter hver ordentlig Rigsdagssamlings Slutning afgiver en Beretning til Rigsdagen. Der stod i Regeringsforslaget: „inden hver Rigsdagssamlings Slutning“, men da den ulykkelige Sekretær ikke altid kunde vide, naar en Rigsdagssamling sluttede, vilde han komme i visse Vanskeligheder med Hensyn til, hvornaar han skulde afgive sin Beretning.

Vi har overvejet Spørgsmaalet om Valget af ham og finder, at det ikke kan være Spor af Tvivl underkastet, at det maa falde ind under § 39, saaledes at han vælges af Den Forenede Rigsdag. Flertallet har ment det rimeligt, at der forud for dette

Valg fremkom en vis Indstilling om, hvem der skulde vælges, og dette synes vi, uden dog at have formuleret noget særligt Forslag derom, maa ske paa Initiativ af Den Forenede Rigsdags Forretningsordensudvalg.

I § 69 — det er den Paragraf, der drejer sig om Strafferetten — er der sket en Ændring, idet det nu foreslaas, at i Misgerningssager skal Nævninger medvirke. Man kan saa rejse det Spørgsmaal, naar vi nu udtrykkeligt har medtaget denne Bestemmelse om Nævnings Medvirken i Misgerningssager, om vi da ikke ogsaa skal have det i politiske Sager som i den nugældende Grundlov, men jeg kan her henvisse til § 82, hvor der udtrykkeligt staar, at en Del af de politiske Sager er henlagt til Rigsretten. Af den Grund har vi ikke fundet det rigtigst at tage politiske Sager med her i § 69.

I § 70 vedrørende Folkekirken har vi optaget de Tanker, kan jeg sige, som Kommissionens Flertal allerede havde samlet sig om i Enighed. Man havde i Kommissionbetænkningen udtrykt Enighed med Hensyn til Kirkens Stilling, men Kommissionen havde ikke givet det nogen bestemt Formulering i selve Grundloven. Det er nu sket, og Formuleringen, som findes i Ændringsforslag Nr. 58, er Udtryk for, at Ændringer i Folkekirkens indre Forhold kun kan gennemføres, efter at Forhandlinger derom er ført med Biskopperne. Jeg vil gerne sige, at det er med Vilje, at Ordet Forhandling staar i Flertal. Jeg har set, at Pressen er fremkommet med Udtalelser om, at Paragraffen her skulde betyde, at der inden for den danske Folkekirke skulde indrettes en Slags Bispekollegium, som Kirkeministeren skulde forhandle med. Det er ikke foreskrevet i Paragraffen. Der staar udtrykkeligt: „efter at Forhandlinger derom er ført med Biskopperne“. Naturligvis vil Kirkeministeren være forpligtet til at føre Forhandlingerne, men der er ikke foreskrevet noget i Retning af Bispekollegium.

Det sidste Stykke i Paragraffen formuleres saaledes: „De til Folkekirkens Brug henlagte Midler maa kun anvendes til kirkelige Formaal.“ Af de Udtalelser, vi fik fra Det kirkelige Udvalg, har vi set, at visse af de Mindretalsudtalelser, der der fremkom, ogsaa har benyttet dette Udtryk, f. Eks. ser jeg, at Pastor Engberg har været med til at benytte Udtrykket: „maa kun anvendes til kirkelige Formaal“. Jeg kan sige paa Flertallets Vegne, at det, man har ønsket, er grundlovsmæssigt at fastslaa det, der er gældende Praksis. Efter hvad jeg har set af Pressens Udtalelser, synes det, som om man fra Flertallets